



OST-RA-VAR

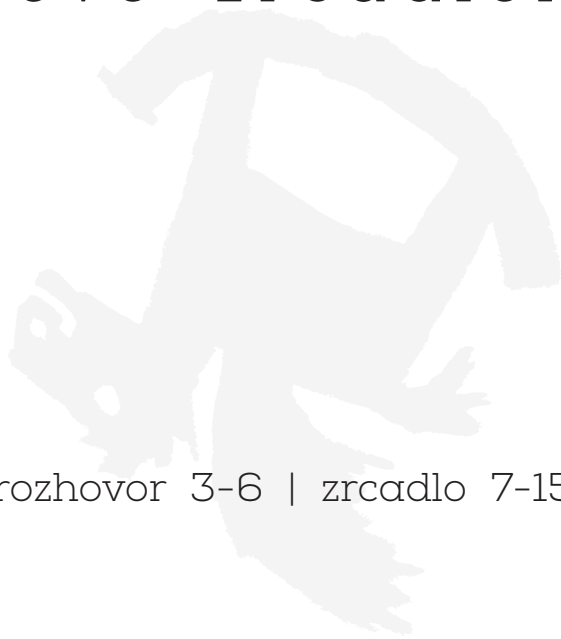
OST-RA-VAR

OST-RA-VAR

OST-RA-VAR

OST-RA-VAR

festivalové zrcadlení



editorial 2 | rozhovor 3-6 | zrcadlo 7-15

EDITORIAL

EDILOKIVT

EDILOKIVT

EDILOKIVT

EDILOKIVT

„Zrcadlení se“ dnes nabylo těch správných grádů. Po první probdžené noci se šéfredaktorské duo rozhodlo probudit obědem, přičemž jsme se jedna druhé staly odrazem. Objednaly jsme si zcela UNIZÓNO.

Servírka: „Co si dáte k pití?“

Vyoraně zírají do jídelního lístku.

Duo: (pronáší zároveň) „Máte Kofolu?“

Servírka: (S úsměvem) „Máme. Trojku, čtyřku nebo půllitra?“

Duo: (pronáší zároveň) „Já bych si dala půllitra.“

Servírka se začíná mírně smát. Duo několik minut tiše zírá do jídelního lístku. Je znát, že jej ale stejně nečtou.

Servírka: „A co si dáte k jídlu?“

Zoufalým hlasem opět jednohlasně pronesou.

Duo: „Burger.“

Všichni propukají v smích.

Aneb Lidská tragikomedie v praxi. Čekaly nás ale i příjemné momenty. Ode dneška je naše redakce již v kompletní sestavě a z toho vyplývá, že vás čekají plnohodnotná čísla zpravodaje, oproti prvnímu, spíše informativnímu číslu.

Rádi bychom vás upozornily také na to, že se může čas od času stát, že vás někdo z redakce odchytne a úpěnlivě po vás bude žádat vaše dojmy. Chceme vás požádat o kolegiálnítu. Snažit se vyprostit z neúprosných drápů redaktorů v plném nasazení beztak nemá žádný smysl.

Krom plné kapacity redakce nás též velmi těší plné kapacity hledišť. Dokazují tak, že stále větší počet studentů jeví zájem o ostravskou scénu. Sedět totiž v těchto naplněných hledištích, plných očekávajících nadšenců, nevzbuzuje pocit příjemného šimrání v podbřišku připomínajícího ranou zamilovanost jen u herců, ale i u nás.

Proto se pojďme zamilovávat do OST-RA-VARu i nadále!

Vaše pH

DOUFÁME, ŽE SE NAŠE PRÁCE

NĚKDE ODRAZÍ

NEKDE ODBVZÍ

NEKDE ODBVZÍ

NEKDE ODBVZÍ

NEKDE ODBVZÍ

NEKDE ODBVZÍ

Je čtvrteční večer a ve Staré aréně právě skončilo představení. Než se zboří kulisy po Elektře a postaví se nové na zkoušku, která bude následovat, dvě herečky Staré arény si na mě našly chvílku. Jsou to okouzující Miroslava Georgievová, která je mimo jiné pedagožkou na Janáčkově konzervatoři a Jana Mudráková, která je v téže instituci studentkou 6.ročníku.

Dámy, co byste mi z kraje rozhovoru řekly o historii a současnosti Staré arény?

Mirka: Ta historie asi není úplně začátek té nové Staré arény. Bylo to asi tak, že to tu dlouhou dobu zelo prázdnotou, a pak tady začaly děti z konzervatoře dělat různé pořady, divadla, improvizace, ale pro nás je důležitá hlavně doba, kdy přišel Pavel Gejguš. On nás začal oslovovat a dělat zde své projekty. Byly bychom rády, kdyby to zde v těch těžkých podmínkách vydržel i nadále.

Jana: Teď to vlastně funguje tak, že Pavel většinou přijde s nějakým nápadem a osloví herce ze zdejšího souboru nebo právě studenty z Janáčkovy konzervatoře, ale spolupracuje i s herci z ostatních ostravských divadel.

Většinou jsme tady tak propojeni, což je super herecká zkušenost, protože pokaždé se zde potkají jiní lidé.

Mirka: Ano, teď zkoušíme Vánoce u Ivanovových a zkouší tam Anička Cónová z Národního divadla, Šimon Krupa z Arény, my a studenti konzervatoře.

Podle toho, co říkáte to vypadá, Stará aréna žije, ale přece jen jste říkala, že podmínky jsou zde těžké, můžete to nějak upřesnit?

Mirka: Funguje to zde hlavně proto, že jsou mezi námi dobré vztahy. Pavel nás spojuje a dobře s ním vycházíme. Ale finanční podmínky jsou těžké. Stará aréna totiž nemá statut divadla, takže nemá dotace jako divadlo.



Fungujeme zde hlavně přes granty a někdy je to těžké.

Můžu se Vás, dámy, dále zeptat, v čem tady právě hrajete?

Mírka: Právě teď jsme odehráli Elektru. Tam hrajeme spolu. Janička je studentka z ročníku pana Klemen-se a já jsem jí na konzervatoři učila jevištní mluvu. Padly jsme si do noty, takže jsem ji vytáhla sem. První věc, kterou jsem tady dělala byl Striptýz od Sławomira Mrożeka, který jsem dělala na škole a Stará aréna mě oslovila, jestli bych inscenaci nechtěla přenést sem. Poté jsme dělali Kouzelnou noc, také od Sławomira Mrożeka a teď máme čerstvě po premiéře

Hodiny lásky od Josefa Topola. To byla báječná práce a hraje tam Jana, Kuba Burýšek a Irenka Křehlíková. To jsme si moc užili. Co se tady ještě hraje Jani?

Jana: Já tady ještě hrají v Zuřivci, to je hra, kterou režíroval Pavel Gejguš, ale hlavně nesmíme zapomenout zmínit, že Mírka je tady nejen jako herečka, ale i jako režisérka. Takže Hodinu lásky režírovala ona a vždycky je to s ní super práce. (smích)

Mírka: Ještě se tady hrají Hřeby v hlavě a Dívky ze Sorok.

Jana: Ano a také Humanity upgrade.

Mírka: A ještě Everlast. Takže velký repertoár.

Elektru uvidíme i v rámci festivalu OST-RA-VAR, mohly byste mi přiblížit, na co se mohou těšit? V čem je tato inscenace zajímavá?

Jana: Jde o hodně zkrácenou verzi Elektry, ale zároveň tam máme i úvod – co bylo před Elektrou. Dále je to přenesené do jiného času.

Mirka: Nehrajeme klasickou anticou tragédii v jejich době, hrajeme o problému msty a neodpuštění, což je věc, která trvá stále. Nejdříve jsem se bála, že mladí lidé už nebudou znát Elektrou, ale Pavel to dobře vymyslel s tím, že právě přidal úvod, ve kterém se vysvětluje, jak to bylo s Elektrou a Klitaimestrou.

Jani, chceš k tomu ještě něco dodat? Hrát Elektrou musí být velká příležitost.

Jana: Je to skvělá příležitost a myslím, že právě v tom je Stará aréna skvělá. Mladí lidé a studenti zde mají šanci dostat velké role. Je nás zde málo a máme zde šanci pracovat na velkých rolích a to je velká výzva a zkušenost.

Mirko, jestli to chápu správně, tak kromě herečky jste ještě pedagožka a režisérka. Je ještě něco co děláte?

Mirka: Já bych neřekla, že jsem úplně režisérka, spíš jsem taková spolu

vypravěčka příběhu, pro který se s dětmi rozhodneme. A co ještě jsem? Výborná barová tanečnice (smích). Pivní znalec. Jsem nadšený zahrádkář a chalupář...

Jana: A nejlepší palička slivky.(smích)

Dámy, ještě mi povězte, co chystáte ve Staré Aréně dál? Mirko, budete zde zase něco připravovat a Jani budeš to stíhat i nadále?

Mirka: V neděli budu mít premiéru Vánoc u Ivanovových a do konce roku budou ještě další dvě premiéry mých kolegů. Já sama bych chtěla udělat nějakou třeskutou komedii.

Jana: Já bych tady nejradši hrála a zkoušela každý den. Přála bych si zůstat ve Staré aréně.

Mirka: Já bych si moc přála, aby se Stará Aréna dokázala zprofesionalizovat, a aby dostala statut divadla. Teď nám začíná zkouška, protože Pavel Gejguš nemůže zaměstnat herce, takže se musí počkat, až my všichni dohrajeme nebo doučíme a ty věci pak vznikají po nocích, což je náročné.

Působíte na mě ale tak, že i když nemáte lehké podmínky, snažíte se vše zvládnout.

Mirka: Divadlo se ani jinak dělat nedá.

Jana: A také doufáme, že se naše práce někde odrazí, že už to tu nebude jen kavárna a kino, ale hlavně divadlo.

Mirka: Ano, přáli bychom si, aby se sem lidi naučili na divadlo chodit. Já to mám takové legrační, protože jsem byla u zrodu Staré Arény v roce 1994 a teď jsem vlastně u jejího znovuzrození, které probíhá dost podobně. Z nadšení lidí, kteří si třeba perou kostýmy a staví scénu.

Věříte, že je v silách Vás, ostravských divadelníků udělat ze Staré Arény stálou profesionální scénu?

Mirka: Já jsem o tom přesvědčená. Nadšení zde je a když se bude chtít, tak to možné je.

Ještě mi, dámy, povězte, jaký je rozdíl mezi hraním regulérního představení a hraním pro diváky OST-RA-VARu, kteří jsou přeci jen specifickým publikem?

Mirka: Je zde rozdíl, protože člověku moc záleží na tom, aby lidi viděli, jaké se zde dělá divadlo. Lidé zde mají při OST-RA-VARu příležitost vidět, co se tady vždy za ten rok uvaří. A i když je to hodně náročné, protože hrajeme hodně představení za sebou, tak je to pro nás jiné, protože se snažíme, aby se to povedlo a vy jste viděli, jaké divadlo zde děláme. Záleží nám na názoru lidí z jiných částí republiky.

Jana: Já souhlasím s Mirkou, že je to jiné, ale já se vždy strašně těším. Bavi mě poslouchat názory kritiků a divadelníků. Od jiných diváků se třeba názor vůbec nedozvíme, když z divadla hned odejdou. Na OST-RA-VARu je právě velmi cenné, že se zpětnou vazbu můžeme od vás dozvědět.

Po této otázce jsou již herečky povolány na zkoušku a já se s nimi tedy loučím, děkuji za rozhovor a přeji Staré Aréně světlou budoucnost.

Michal Šesták



ZAHÁJENÍ V HOSTINCI U KAMENNÉHO STOLU

KAMENNÉHO STOLU
KAMENNÉHO STOLU
KAMENNÉHO STOLU
KAMENNÉHO STOLU

Prvnímu představení Národního divadla moravskoslezského na letošním OST-RA-VARu již tradičně předcházelo slavnostní zahájení. Ředitel největšího z ostravských pořadatelských divadel Jiří Nekvasil se především vyjadřoval k již dvacátému ročníku tohoto unikátního festivalu. Jelikož letošní ročník je jubilejní a dvacet let je důkazem jeho neotřesitelné pozice, dovolil si i letmé zhodnocení a krátkou bilanci. Ke kvalitě kultury v Ostravě, k divadlu ve slezské metropoli a vůbec k samotnému festivalu se vyjádřil i primátor města Ostravy. Tento krátký neavizovaný zahajovací ceremoniál byl zakončen rozdáním medailí těm, kteří svoji přízeň věnovali festivalu po celou dobu jeho trvání. I přesto, že párkrát v historii to vypadalo s existencí OST-RA-VARu všelijak, vždy se nakonec podařilo jej zachovat pro další generace. A za to patří pořadatelům velký dík.

Po všech oficialitách už nic nebránilo malému lázeňskému orchestru, aby nastoupil a zahájil tak lázeňskou

sezónu v Hostinci u kamenného stolu. Typické pro dílo Karla Poláčka, autora předlohy, je nadhled a humor, s jakým popisuje běžné a mnohdy i tragické události v životě obyčejných lidí. Využívá velmi detailního popisu a jeho knihy rozhodně nepostrádají bohatost, barvitost a drobné nuance mezi ironií a vážností. Takle textová a jazyková výjimečnost bohužel nebyla příliš patrná u inscenace NDM, kterou v kritické situaci musel v časovém presu připravit režisér Tomáš Jirman. K inscenování Poláčkova románu si Jirman vybral dramatizaci Arnošta Goldflama. Inscenace však i přesto postrádá lehkost, nadhled a ironii, která je Poláčkovi, potažmo Goldflamovi vlastní.

Kateřina Málková

Hildegarda
studentka

Představení se mi líbilo. Už jen proto, že dramatizaci vytvořil pan Goldflam

Ovšem čekala jsem na scéně trochu větší akce a koncentrovanější děj. Někdy jsem se v ději trochu ztrácela.

žáci 9. třídy Základní školy
Rožnov pod Rahoštěm

1: Nám se představení hodně líbilo. Především proto, že bylo pozitivní.

2: Také se mi líbilo, že byla na jevišti živá kapela.

3: Mně to bylo nějak jedno.

Patrik
student

Byl jsem trochu zaražený tím, jak komika může být málo zábavná. Že v okamžiku, kdy se na scénu postaví situace, ze které by komika mohl vzniknout, tak ve skutečnosti se tam ta komičnost vůbec neprojeví. Herci se mohou snažit, text může mít potenciál, ale pokud to režijně není zvládnuté, je to škoda.

pravidelní diváci NDM

Líbilo. Líbilo se nám to moc. My máme rádi Karla Poláčka, takže jsme spokojeni.

Hostinec u kamenného stolu
Rachel Duchková - 1 a půl zrcadla
Kateřina Málková - 1 a půl zrcadla

NA RAŇAJKY SHAKESPEARE
NY BVŇVŇKA SHAKESPEARE
NY BVŇVŇKA SHAKESPEARE
NY BVŇVŇKA SHAKESPEARE
NY BVŇVŇKA SHAKESPEARE

Festival OST-RA-VAR začíname off programom v Kultúrnom centre Cooltour. Predstavenie má názov Studie Titus (Co nás žere). Cez štyri hlavné postavy Tita Andronika sa pozeráme na štyri rôzne gastronomické návyky. Performeri predstavujú svoj vzťah k jedlu. A že je na čo sa pozerat.

Lavinia hovorí o potrebe bio potravín a humánnych chovov, až sa cez ubližovanie a zabíjanie zvierat dostane k láske k zelenine, na čo sa stane frutariánkou a nakoniec prestane jesť úplne. Hovorí o nedostatku potravín v rozvojových krajinách, pričom akurát zahodila nezjedené občerstvenie z hostiny do koša. Tamora zas varí iba s láskou a z ingrediencií s príbehom. Každá prísada musí byť niečím výnimočná a najlepšie privezená dobrým kamarátom zo zahraničia. Saturninus je pôžitkár, ktorého sa globálne ani lokálne problémy netýkajú. Je to jeho spôsob obrany. Po všetkom tom chaosu, pochybných a zmätočných teóriách stravovania a otázkach, či radšej zjesť zvieratko alebo radšej zostať hladný, pôsobí Saturninove odmietanie existencie tejto dilemy priam upokojujúco, stabilne. S pevným základom v káve.

Otázka, ktorou nás performer i neu-
stále nepriamo atakujú, ale nie je „co
nás žere“, ale skôr „co žereme my?“
Ukazujú nám, že kultúra stravovania
nie je už len o naplnení základnej
potreby. Je to o kráse prípravy jed-
la, o odmietaní, o pojedaní značiek,
o pozeraní sa. To, čo jeme, už nie je
potrava, ale filozofia.

Například Titus sa iba pozerá. Ostatné
ho prestalo baviť. Sme ľudia, ktorým
sa stačí už iba pozeráť. Nepociťujem
potrebu aktívne sa zapájať do života
spoločnosti. Dokonca nám nechýba
ani aktivita v našom vlastnom živote.

Ráno vstaneme, zapneme rádio, aby
sme sa nemuseli rozprávať s tými,
ktorých stretneme v kuchyni. Cez deň
odpisujeme na správy veľkým počtom
expresívnych smajlíkov a emoji, pri-
čom pri ich písaní nepohneme ani br-
vou. Večer prideme zo školy, z práce,
zapneme TV a pozeráme sa ako niek-
to varí, ako hrá futbal, ako v priamom
prenose sociálne slabšej rodine niekto
rekonštruuje byt... A uspokojuje nás
vedomie toho, že niekto to predsa len
robí. Za nás.

Michaela Gallová

Míša
študentka

Bylo to hezké, nápadité a originální.
Netušila jsem, že se tohle dá s Titem
Andronikem udělat.

Peťa
študentka

Já mám strašně ráda alternativní diva-
dlo. Líbilo se mi to využití prostoru -
že jsme se přesouvali z místa na místo.
Zapojení diváků do děje mám ráda. A
moc se mi líbilo, když si herci vyměnili
postavy, také to ,divadlo na divadle‘.

Natálie
študentka

Nic takového jsem předtím neviděla.

Studie Titus

Michaela Gallová - 4 zrcadla

Vít Malota - 4 zrcadla

UCHLASTEJ SE, JARDO!

UCHLASTEJ SE, JARDO!
 UCHLASTEJ SE, JARDO!
 UCHLASTEJ SE, JARDO!
 UCHLASTEJ SE, JARDO!

Nejprve se předem přiznám, že *Lidská tragikomedie* Ladislava Klímy patří k mým nejoblíbenějším textům vůbec, a pokud je možno někde vidět jeho inscenaci, neváhám, a dané divadlo navštívím. Proto jsem měl radost, že na letošním OST-RA-VARu mám tuto možnost v oceňované ostravské Komorní scéně Aréna.

Nacházíme se v hospodě, kde parta kamarádů Jaroslav Pulec (Šimon Kru-pa), Alois Kantorka (Marek Cisovský), Vladimír Shoř (Michal Čapka) a Emil Obnos (Josef Kaluža), slaví složení maturitní zkoušky. Každý z nich má nějaký životní ideál, něco, čím se chce řídit a čemu chce zůstat věrný. U Kantorky je to vědecká práce, pro Shoře je nejdůležitější dionýská nespoutaná láska, Obnos zas touží kráčet pomocí síly ve stopách Napoleona a Pulec nachází jedinou pravdu v poesii, kterou ovšem vydatně podporuje alkoholem. K této čtveřici mladíků však přistupuje pátý jinoch, Odjinud (Štěpán Kozub). Pro Odjinuda jsou všechny ideály jeho kolegů směšné, on sám směřuje k sebepoznání, odlid-

štění se a zbožštění. Pozemské statky pro něho nic neznamenají a prorokuje kolegům, že se svým ideálům stejně zpronevěří a povedou mrzký život. Jediný, kdo má podle Odjinuda šanci na záchranu, je Pulec, ale dosáhne jí?

Na scéně je hospoda vymezena parketem tvořeným ze čtverců. Vzadu přechází ve výčep a východ ven. Herci tedy většinu času odehrají mezi hospodskými stoly, přesněji v prvních dvou dějstvích, které dramaturg Tomáš Vůjtek ponechal bez radikálních zásahů. V prvním dějství ústřední čtveřice představuje své charaktery a ideály, aby ve druhém přišel velký zlom, kdy každý herec přijde v masce (někdo i s další postavou), která trefně podporuje to, čím své mladické ideály zradil. Obnos přichází s obrovským břichem a své ideály zaměnil za peníze, prošedivělý neurotický Kantorka sebou tahá bastarda své nehodné ženy, z Don Juana Shoře se stal největší podpantoflák ve městě a Pulec je zubožený stárnoucí alkoholik. Odjinud se pak stává již více duchem, než člověkem, což je

podpořeno fosforeskující barvou viditelnou pod UV světlem. Zajímavé ovšem je, že zatímco se ústřední čtveřice stává z mladíků čím dál tím většími maskami, Odjinud naopak největší masku měl v prvním dějství a končí jako devatenáctiletý mladík v župánku před maturitou. Tento princip je pak zakotven nejen textem, ale právě i Odjinudovými kostýmy, které se mění v protichůdném pohybu proti čtveřici, a to i do třetího dějství. Nutno podotknout, že s kostýmy odvedla Marta Rozskopfová precizní práci a podpořila tak proměny herců, které musí se svými postavami provádět po každém dějství.

Ve třetím dějství se nám už parket hospody rozpadá do nahodile rozházených čtverců – hospoda je zbořená a kolegové se v pokročilém věku a nutně zuboženém stavu scházejí na jejích ruinách. Jediný, kdo se zdá být relativně v pořádku je Pulec, kterému k tomu pomohlo minulé setkání s Odjinudem. Inscenace nejvíce graduje právě v přechodu od druhého ke třetímu dějství, ve kterém dochází k finálnímu rozhovoru Pulce a Odjinuda. Ostatní zdegenerovali do polymrtvých starců. Režijně je rozhovor veden jako intimní dialog dvou přátel o smyslu života a pro mě je vrcholem inscenace. Režisér Ivan Krejčí se zde nebál ponechat ani filosofické pasáže hry, které spolu Šimon Krupa a Štěpán Kozub probírají civilně, opravdu

jako dva nejbližší přátelé, a to i přesto, nebo právě proto, že Odjinud je už na onom světě, kam by měl dojít i Pulec.

Je zde přítomno Klímovo Schopenhauerovsko-Nietzscheovské vidění světa, ale i jeho ironie a absurdita.

Inscenace je dobře herecky i režijně zvládnutá a přináší ducha Klímy tak, jak ho z jeho odkazu známe. Filosofujícího, tragikomického, absurdního, ale svým napětím mezi humorem a tragičnem právě neuvěřitelně lidského. Stejně jako Pulec, který se po všech peripetiích a své nápravě nakonec stejně musí uchlastat.

Michal Šesták

Lidská tragikomedie

Rachel Duchková - 3 a půl zrcadla

Vít Malota - 3 zrcadla

Michal Šesták - 4 zrcadla

ZA VŠÍM HLEDEJ ŽENU

SV AŽIW HFEDEJ ŽENŮ
SV AŽIW HFEDEJ ŽENŮ
SV AŽIW HFEDEJ ŽENŮ
SV AŽIW HFEDEJ ŽENŮ

Jako první z inscenací Divadla Petra Bezruče jsme na letošním OST-RA-VAR mohli zhlédnout hru alžírského herce, režiséra, scénáristy a dramatika Mohamada Rouabhiho *Fligny, koks a fachmani* v režii Eduarda Kudláče.

Gangsterka, v níž není použita jediná zbraň, se tak stává spíše parodií na gangsterku. Nesporně lze vyzozorovat ovlivnění Tarantinovými filmy jak v textu, tak v samotné inscenaci, například hned v úvodní scéně, která je řešena rychlými střihy. Kdo by ale očekával hektolitry krve, nedočká se. Inscenace je převážně vystavěna na slovu.

Partička rádoby ostrých hochů v čele se Sergiem (Lukáš Melník), který se stal bossem snad díky tomu, že je nejchytřejším z party, nebo spíše proto, že se nijak zvláště neprojevuje a tak jeho hloupost není tak do očí bijící, se chystá podniknout loupež století. Grotesknost vytváří převážně situační a konverzační humor plynoucí z neschopnosti zúčastněných podniknout jakýkoliv krok bez fatál-

ních chyb, ta je navíc účelně, nikoliv prvoplánově, podpořena přemírou vulgarismů, díky nimž mohou být do protikladu vytvářeny přesné charaktery postav. Největšího protikladu dosahuje Michal Sedláček jako na kokainu závislý Tony, u něhož jsou na denním pořádku styky s arabskými pašeráky, ale při rozhovoru se svou partnerkou se proměňuje v šišlajícího broučka, kterému nedělá sebemenší problém pozastavit loupež na několik minut kvůli klíštěti, které se usadilo na jeho přítelkyni.

Jedinou ženskou postavou v inscenaci je Pamela (Pavla Gajdošíková), jejíž jméno společně s blond hřívou ji na první pohled předurčují charakter nepříliš inteligentní osoby. Jedna žena je ale na tuto partu až příliš a podceňovat nežné pohlaví se ještě nikdy žádnému muži nevyplatilo. První náznak její přetvářky můžeme sledovat v momentě, kdy se z baru snaží nenápadně sebrat bankovku, kterou Sergio našel ve zdi zámku. Ošálit bandu tupých nadřenců a vzít jim celý lup není pro atraktivní Pam problém.

Proč taky, když za celou dobu nikoho z nich ani nenapadne zeptat se ji na telefonní číslo? U její postavy vidím jedinou vadu na kráse, a to je odříkávání scénických poznámek. Ty by mohly sloužit k vykreslení prostředí a posunout tak Pamelinu postavu do pozice vypravěče. Poznámky jsou však vybírány nahodile. Jejich výběr je záhadou.

Rozšifrovávání hlubokých myšlenek a poselství zde není na místě. Celá inscenace stojí na vykreslení charakterů a hlavně hereckých výkonech. Rychlost mluvy a přesná intonace, zvláště na začátku hry, podporují promyšlený protínající se text, ale společně s množstvím nápaditých režijních prvků odstartují představení do vesmírných výšin a vyčerpají tak to nejlepší, což trochu ubližuje zbytku představení.

Nicméně jako lehčí forma, nikoliv však stupidní, celek funguje a je vidět, že herci si představení užívají a dove-
dou diváka strhnout.

Henrietta Ctiborová

Tatjana Lazorčáková
profesorka

První půlku jsem se bavila, a to hodně! Pak to ale trochu ztratilo tah.

Dominik
student

Je to velmi svižná a dynamická inscenace, která stojí na velmi jednoduchém příběhu a komických výstupech, ale v podstatě je to taková jednohubka, z které si člověk zapamatuje jen pár scén.

Veronika
studentka

Představení mě moc bavilo. Nejvíce mě bavilo, jak si hráli s prostorem, jak využili i prostor kolem diváků. Měli moc hezky postavenou scénu. Celkově jsem s představením velmi spokojená.

Eliška
studentka

Na mě působila první polovina hodně upovídaně a moc mě nebavila. V druhé polovině bylo víc akce, tak to pro mě mělo daleko větší spád.

Fligny, koks a fachmani
Henrietta Ctiborová - 4 zrcadla
Michaela Gallová - 2 a půl zrcadla
Petra Ivánková - 3 zrcadla
Kateřina Málková - 2 a půl zrcadla
Vít Malota - 3 a půl zrcadla

IBSEN RYZÍ A ČISTÝ

IBSEN RYZÍ A ČISTÝ
IBSEN RYZÍ A ČISTÝ
IBSEN RYZÍ A ČISTÝ
IBSEN RYZÍ A ČISTÝ
IBSEN RYZÍ A ČISTÝ

Divadelní hra *Divoká kachna* norského dramatika mnohými povolanými považována za jednu z nejpůsobivějších a nejsilnějších, jakou kdy Henrik Ibsen napsal. Nejen svým tématem, ale i strukturou a stavbou nabízí uchopení založené na herecké práci a výstavbě situací – dramatických situací. Čili činohra ve své nejryzejší podobě. Je tedy logické, že se do inscenování pustil soubor Komorní scény Aréna pod dramaturgickým vedením Tomáše Vůjtky. Ten již několik let staví a zakládá si na hereckých prostředcích.

Herci jsou vedeni velice přesnou a zároveň citlivou režii Davida Šiktance, jenž rezignoval na exhibování přehnanou tvůrčí invenčností, ctí předlohu a jeho koncepcí plně nese hlavní motivy a témata. Kupříkladu hned v prvním jednání poté, kdy je přerušěn hovor Gregerse a Hjalmarů, a kdy celá šosácká společnost nastoupí do řady, aby si začala utahovat z (velmi dobře) nepřístojně působícího Hjalmarů, otočí se Gregers k divákům zády. A stejně takto setrvává i během hádky se svým otcem. Velmi jedno-

duchý a přitom funkční znak. Divák okamžitě dostává klíč. Ví, jak postavu „posledního spravedlivého“ čist a logicky lépe vnímá i oblouk, kterým si syn továrníka projde. Ostatně velký díl režijní práce spočívá v citlivých změnách temporytmu, nábojů jednotlivých výstupů. Během společných chvilí Gregerse a Hjalmarovy dcery Hedviky, kdy se „zastaví čas“, stačí podbarvit scénu modro-fialově a oba ocitnou se na „dně mořském“.

Jedním z výraznějších režijních zásahů Davida Šiktance vyjímajících se svým způsobem zpracování od zbytku představení je společné jídlo Ekdalových a jejich sousedů. Starý Ekdal vrátí vší se z lovu hodí na stůl staženého králíka. Na perfektně vyleštěném kusu švédského nábytku přistane maso. Krvavé, syrové, takové, jaké skutečně je. Sama esence reality. V konfrontaci s touto „pravdou,“ zaseknou se postavy, všechny, které své životy žijí v klamu, ve smyčce. Nemohou dále fungovat, dokud mrtvé zvíře neodklidí doktor Relling a nesetře hadrem krvavou skvrnu, dokud nebude vše v nejlepším pořádku... Byť jen navenek.

Perfektní a nosná v tématu dvou pólů reality; reality skutečné a umělé vytvořené, je scéna. Vytváří obraz domova zdánlivě dokonalého, útulného.

Je však především seversky chladný, neosobní, jeden z mnoha. Byt v panelákovém sídlišti, stejný jako všechny ostatní, kde nic nemá skutečnou citovou hodnotu, jen materiální (cenovky na každém kusu nábytku). Scénograf Nikola Tempír dokázal vytvořit naleštěnou pokličku k nechutnému obsahu hrnce.

I kostýmy Juliány Kvíčalové dokreslují postavy přesně a přitom jednoduchým znakem. Každý začne ve fraku a skončí v oblečení vystihujícím buď podstatu, či obraz, který si postava snaží sama o sobě vytvořit. V rozporu vždy stojí starý Ekdal, člověk zlomený, jenž rezignoval na domnělé udržení důstojnosti, a jemuž zůstala jen dětská zábava, stín jeho někdejší vášně – lovu. Nejprve svítí nepatřičně jeho červený oblek ve společnosti černobílých fraků, poté navléká na sebe maskovací vojenské látky. Zde snad oproti předloze vymizel původní Ibsenův záměr, totiž ponechat starému Ekdalovi alespoň hru na důstojnost, totiž že obléká každou volnou chvíli svou starou uniformu, ale jen v kruhu rodiny.

Přesný výkon podává Michal Čapka, jenž svého Gregerse buduje z neškodného idealisty do odpudivého neci-

telného fanatika a přitom udrží míru potřebného důrazu. Podobně přesvědčivý je i Josef Kaluža jako Hjalmar Ekdal, který je v jeho podání ve společnosti nepatřičný, sobecký a líný budižkničemu. Než aby sám ve své domnělé velikosti utrpěl újmu, raději ráz na ráz zpřetrhává veškeré citové vazby, čímž jen dokazuje, že neměly žádný opravdový základ. Kostas Zerdaloglou jako továrník Werle je zase přesný jak v exaltované, tak v klidné poloze.

Petr Panzenberger dokonale vystihl správnou míru vážného a ironického tónu doktora Rellinga. A takhle bych mohl pokračovat... K hercům si neodpustím ještě jednu poznámku. Je třeba zmínit, že Zuzana Truplová jako čtrnáctiletá Hedvika nepůsobila ani infantilně, ani nevhodně.

Tvůrcům podařilo se inscenaci uchopit tak, jak původně Ibsen zamýšlel. Totiž podstatou tragikomicky. Hlavní tezí představení je: Protože konečně před sebou vidím úkol, pro který můžu žít. A teď si slovo „úkol“ nahraďte slovem „divadlo“.

Vít Malota

Divoká kachna

Henrietta Ctiborová - 4 zrcadla

Rachel Duchková - 4 a půl zrcadla

Michaela Gallová - 4 zrcadla

Petra Ivánková - 4 zrcadla

Kateřina Málková - 4 zrcadla

Vít Malota - 4 zrcadla

Michal Šesták - 3 a půl zrcadla

DNES

10.00

ÚKLADY A LÁSKA

Divadlo Petra Bezruče

13.30

TOP DOGS

Komorní scéna Aréna

15.00 | off program

CIRKUS

Divadlo loutek Ostrava

16.00

MUČEDNÍK

Zkušebna Divadla Antonína
Dvořáka

16.30

HŘEBY V HLAVĚ

Stará aréna

18.30

KRÁL UBU

Divadlo Antonína Dvořáka

21.00

RICHARD III.

Divadlo Petra Bezruče



Šéfrefaktorské duo: Petra Ivánková,
Henrietta Ctiborová
Redaktoři: Rachel Duchková, Michaela
Gallová, Kateřina Málková, Vít Malo-
ta, Michal Šesták, Eliška Šlaharová



OSTRAVA!!!



Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna, Divadlem Petra Bezruče a Starou arénou. Za finanční podporu děkujeme statutárnímu městu Ostrava a Ministerstvu kultury České republiky.